

РЕШЕНИЕ

№ 33987

гр. София, 01.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Теодора Милева
Мария Ботева

при участието на секретаря Росица Б Сточева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4281** по описа за **2026** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 72, ал.4 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на А. В. против решение № 106 / 12.01.2026г. по АНД № 20251110212935 по описа за 2025 година, с което е отхвърлена жалбата му срещу заповед за задържане на лице с рег. № 3384р-674 от 14.08.2025 г., издадена от Й. М. К., на длъжност „ст. полицаи“ при 09 РУ-СДВР , на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Касаторът оспорва съдебното решение, като твърди, че е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационни основания за отмяна по смисъла на чл. 209, т. 3 от АПК. Иска да бъде отменено обжалваното решение и заповедта за задържането му. Съображения в подкрепа на твърдените касационни основания и искането са изложени в касационната жалба. Претендира заплащане на разноски.

Ответникът оспорва касационната жалба и излага доводи, че обжалваното решение е правилно .

Прокурорът от Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба и счита, че решението следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна,

по следните съображения:

С обжалваното решение № 106 / 12.01.2026г. по АНД № 20251110212935 по описа за 2025 година, с което е отхвърлена жалбата срещу заповед за задържане на лице с рег. № 3384p-674 от 14.08.2025 г., с която, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, на касатора е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "Задържане за срок до 24 часа".

За да постанови решението си, съдът е приел, че заповедта е издадена от материално и териториално компетентен административен орган при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл.59, ал.2 от АПК. Като е обсъдил доказателствата по делото, е обосновал извод, че от тях се установява, че към момента на задържането на В., е имало данни, от които може да се направи извод за обосновано подозрение за вероятна съпричастност на лицето към извършено престъпление, доколкото е имало информация, че в [населено място], на [улица] при извършена проверка с Д. тест 5000,установено шофиране на В. след употреба на наркотично вещества – престъпление по чл.343б отНК.

Обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон и е обосновано.

Законосъобразен е изводът на съда, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона форма.

Пред първоинстанционния съд са събрани всички документи, представляващи административната преписка и допълнително представен препис на материалите от ДП , касаещи задържането по ЗМВР на жалбоподателя. Съдът е провел и обсъждане на всички събрани доказателства, като е достигнал до обоснован извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало полицейския орган да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват подозрение за съпричастност на жалбоподателя към престъплението за което е образувано досъдебното производство.

Органът е посочил обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде този административен акт, като е допустимо мотивите, в т.ч. и фактическите основания, да се съдържат в друг документ, неразделна част от административната преписка, който да предхожда издаването на акта. (Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК). Към преписката са представени Удостоверение с рег.

№ 513p-100911 от 26.09.2025 г., издадено от началника на отдел „Човешки ресурси“ – СДВР, копие на АУАН серия ГА №3729564/14.08.2025 г. и разписка за връчването му, писмо от СРП, ведно със справка, протокол за личен обиск на лице от 14.06.2025 г., разписка за върнати вещи и пари на задържаното лице А. Г. В. от 14.08.2025 г., декларация за правата на задържано лице, подписана от А. В. и пр., в които подробно са описани обстоятелствата и фактите, свързани с установяването на съпричастност на В. към извършено престъпление. По тази причина, фактите, съдържащи се в тези писмени доказателства следва да се отнесат към фактическите основания за издаване на обжалваната заповед.

Законосъобразен е и изводът на първоинстанционния съд, че оспорената заповед е постановена в съответствие с материалноправната норма на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно посочената разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило

престъпление. За прилагането на тази принудителна административна марка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление. В същия смисъл е и решение от 24.06.2014 г. на ЕСПЧ "П. и П. срещу България", според което, за да е налице обосновано подозрение, че едно задържано лице има отношение към извършено престъпление, следва да са установени факти и да е налице информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъпление. Освен това, подозрението трябва да се отнася до конкретно престъпление.

Районният съд е отговорил подробно и убедително на всички възражения на жалбоподателя досежно установеността на извършеното деяние, като правилно е приел, че за издаването на заповед за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е достатъчно да има данни, че задържаното лице е съпричастно към извършване на престъпление. Както бе посочено по-горе, съгласно съдебната практика, за прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен и безспорен начин вината на лицето, извършило престъпление, както и да е определена точната наказателноправна квалификация на деянието по НК и основаниято за подвеждане под наказателна отговорност. Достатъчно е наличието на данни, обосноваващи предположение, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, каквито в случая са били налице.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че заповедта е издадена в противоречие с целта на закона и принципа за съразмерност, закрепен в чл. 6 АПК. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществения интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невиновност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § 1, б. с) от ЕКПЧ, съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на касатора са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

С оглед на изложеното, настоящият тричленен състав на Административен съд София - град намира, че обжалваното решение съответства на материалния закон, не е допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е обосновано, поради което не са налице сочените

касационни основания за неговата отмяна. Ето защо, същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора , ответникът има право на разноски. Такива обаче, не са претендирани. Ето защо, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Административен съд София-град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 106 / 12.01.2026г. по АНД № 20251110212935 по описа за 2025 година на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.